

ת"פ 19073/07/13 - מדינת ישראל נגד רפי מכאלי, זאב טננבאום

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 19073-07-13 מדינת ישראל נ' מכאלי(עציר) ואח'
בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. רפי מכאלי (עציר)

2. זאב טננבאום (עציר)

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עוה"ד גינדין ושירן

ב"כ הנאשם 1: עו"ד יפעת שבד דאי

ב"כ הנאשם 2: עו"ד עבד אל חי

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום אשר אוחז שני אישומים, כמפורט להלן:

2. באישום הראשון מיוחסות לנאשמים העבירות הבאות:

א. **קשירת קשר לביצוע פשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

ב. **החזקת כלי פריצה בצוותא**, עבירה לפי סעיף 409 ו-29 לחוק.

כמו-כן, לנאשם 1 מיוחסות באישום זה העבירות הבאות:

א. **החזקת נכס חשוד כגנוב**, עבירה לפי סעיף 413 לחוק.

ב. **שיבוש מהלכי משפט**, עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

3. באישום השני מיוחסות לנאשמים העבירות הבאות:

ג. **התפרצות למקום מגורים בצוותא**, עבירה לפי סעיף 406(ב) ו-29 לחוק.

ד. **גניבה בצוותא**, עבירה לפי סעיף 384 ו-29 לחוק.

4. על-פי המתואר באישום הראשון, עובר לחודש יולי 2013 קשרו הנאשמים קשר לביצוע התפרצויות

עמוד 1

לדירות מגורים וגניבה יחד עם אחר בשם חסן טראבין (להלן: "חסן"). בתאריך 02.7.13 בבוקר, הגיעו הנאשמים, יחד עם חסן, במונית שירות מלוד לפתח תקווה. בשעה 10:04 לערך נכנסו הנאשמים וחסן לחנות "טמבור" בפתח תקווה, וביקשו לרכוש מברג שטוח ושלושה זוגות כפפות. הנאשם 1 שילם, חסן אחז בשקית, ובשעה 10:11 עזבו הנאשמים וחסן את החנות.

5. בנסיבות המתוארות, בשעה 11:10 לערך, הבחין הבלש אלעד הורביץ (להלן: "אלעד") בנאשם 1 ובחסן יושבים מתחת לבניין בפתח תקווה. מיד בהמשך חבר הנאשם 2 אל נאשם 1 וחסן כשהוא מגיע מרחוב סמוך. בהמשך למתואר, המשיכו הנאשמים וחסן ללכת ברחוב ובהמשך נכנסו לרחוב אחר, שם נעצרו בסמוך לבניין. הנאשם 1 וחסן המתינו מחוץ לבניין בעוד נאשם 2 נכנס אל הבניין, הקיף אותו מאחור וחזר. מיד בהמשך, המשיכו הנאשמים וחסן לעבר רחוב אחר, ונעצרו בסמוך לבניין, הנאשם 1 וחסן המתינו, בעוד נאשם 2 נכנס לחלקו האחורי של הבניין, ויצא ממנו כעבור מספר דקות. בהמשך, המשיכו הנאשמים וחסן לרחובות נוספים, עד שעוכבו על ידי השוטרים.

6. בנסיבות אלה, החזיק נאשם 1 את המברג כשהוא מוחזק בין הבטן למכנסיים וכן החזיק כפפות בד שחורות בכיס מכנסיו, ודרכן נושא זהות של אחר, אשר יש עליו חשד סביר כי הוא גנוב. נאשם 2 החזיק בכיס מכנסיו כפפות בד שחורות.

7. כאשר עוכבו הנאשמים, צעק נאשם 1 בנוכחות נאשם 2 וחסן "אנחנו עובדים בהובלות" וזאת בכוונה להכשיל הליך שיפוטי.

8. על-פי המתואר בעובדות **האישום השני**, בתאריך 1.7.13 בשעה 07:00 עזבו דיירי בית ברחוב בר אילן ברמלה את הדירה לשגרת יומם. עובר לשעה 17:20 הגיעו הנאשמים, חסן ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר") אל הדירה והתפרצו אליה בצוותא חדא כדי לבצע גניבה או פשע. הנאשמים, חסן והאחר התפרצו אל הדירה דרך חלון חדר השינה בגג, בכך שפתחו את תריסו ונכנסו אל הדירה, בעוד חסן ממתין למטה ומשמש ככוח מתריע.

9. בנסיבות אלה, נטלו הנאשמים, חסן והאחר בצוותא חדא ארנק ובו ₪ 400 במזומן, שני כרטיסי אשראי, תכשיטים מזהב ומכסף וכן מחשב נייד. בהמשך, מסר נאשם 1 את הכרטיסים לנתנאל מור חיים (להלן: "נתנאל") כדי שיבצע רכישות בכרטיסים.

10. הנאשמים כפרו בעובדות כתב באישום. נאשם 1 אישר כי הגיע עם האחרים במונית שירות לפתח תקווה (עמ' 3, ש' 16). נאשם 1 אישר כי במהלך הליכתם בפתח תקווה שהה עם האחר, אך לא ידע על מעשיו של נאשם 2. אישר כי נערך חיפוש על גופו, וטען כי לא הודעה לו זכותו לסרב לחיפוש. אישר כי החפצים נתפסו על גופו, אך טען כי נועדו לעבודתו במחסן כלים של חברת "קרביץ". הנאשם 1 כפר אף באישום השני.

11. נאשם 2 כפר אף הוא בעובדות כתב האישום. אישר שהגיע עם האחרים במונית שירות. לדבריו, הכפפות נועדו לעבודת הסבלות בה עובד.

ראיות המאשימה

12. מטעם המאשימה הוגשה **הודעת המתלונן** באישום השני. לדבריו, ביום 1.7.13 עובר לשעה 17:15, בוצעה התפרצות לביתם. נגנב מחשב נייד, תכשיטים מכסף וזהב, טבעות, צמידים וארנק ובו כרטיסי אשראי, וכן סכום של ₪ 400. התקשרו אליהם מהבנק והודיעו להם שנעשה שימוש בכרטיסי האשראי (ת/3).

13. כן הוגשה **הודעת המתלוננת** באישום השני. לדבריה, ביום 1.7.13 בין השעות 07:00 לבין 17:20, לא עמוד 2

הייתה בבית. כשהגיעה מצאה שנכנסו לבית, כפי הנראה דרך הגג של הבניין, מהיחידה העליונה, דרך החלון ומשם לדירה. פתחו את החלון ונכנסו לדירה. מהדירה נגנב ארנק ובו כרטיסי אשראי. מבירור שערכה מול חברות האשראי מצאה כי נעשה שימוש בכרטיסי האשראי, בין היתר, מהסופר פארם בלוד (ת/4).

14. העיד מר **נתנאל מור חיים** (עמ' 7). נתנאל הכחיש את אמרתיו במשטרה והכחיש כל היכרות עם הנאשמים. לדבריו, נאשם 1 הוא אמנם קרוב משפחה רחוק שלו, אך אינו מכיר אותו (עמ' 7, ש' 29). לדבריו, קיבל את כרטיס האשראי מחסן, הלך לרכוש פרטים עם הכרטיס, קנה דברים, בין היתר מהסופר-פארם בלוד ומחנות נעליים. הוא רכש בכרטיסים מספר זוגות נעליים לעצמו ולחסן וספיד-סטיק. הוא קיבל את כרטיס האשראי מחסן (עמ' 8). לדבריו, נאשם 1 אינו קשור לכך. בשלב זה הוכרז נתנאל כעד עוין. בהמשך עדותו, חזר על כך שקיבל את הכרטיס מחסן ולא מנאשם 1. הכחיש את אמרתיו במשטרה. לדבריו, השוטרים סתם כתבו דברים (עמ' 12, ש' 20).

15. בחקירתו הנגדית מסר נתנאל כי הוא עצור בתיק אחר. הוא סובל ממחלת נפש, והיה בעבר מאושפז יחד עם חסן בבאר יעקב. בתחילה סיפר במשטרה שמצא את כרטיס האשראי (עמ' 14). לאחר מכן סיפר שהגיע אליו אדם שמסר לו את הכרטיס והוא קנה לו נעליים אדומות. אותו אדם הוא חסן, והם רכשו ביחד מספר דברים. הוא וחסן היו חברים. הוא ידע שחסן התפרץ לדירה, אך לא ידע שהכרטיס גנוב (עמ' 15). שחררו אותו מהמעצר לאחר שמסר את שמו של נאשם 1. הובטח לו שאם יאמר את שמו של נאשם 1 ישוחרר (עמ' 15). לדבריו, נאשם 1 אינו קשור לפרשה. בחקירתו החוזרת חזר על טענתו שבמשטרה נאמר לו שיאמר את שמו של נאשם 1, ובתמורה ישוחרר.

16. הוגשה הודעתו של נתנאל מיום 2.7.13 (ת/6). בהודעתו זו מסר נתנאל כי השתחרר מבית החולים לחולי נפש בבאר יעקב כחודש עובר לחקירתו. הכחיש כל מעורבות בעבירות. בהמשך טען שמצא את כרטיס האשראי וניסה לבצע רכישות (ת/6, ש' 57-58).

17. הוגשה הודעתו של נתנאל מיום 3.7.13, שעה 14:55 (ת/7). הודעה זו נמסרה לאחר שנתנאל התייעץ עם עו"ד. אישר שעשה שימוש בכרטיס האשראי, והכחיש שהתפרץ לדירה.

18. הוגשה הודעתו של נתנאל מיום 3.7.13 שעה 17:29 (ת/8), לאחר שנתנאל התייעץ שוב עם עו"ד. שוב אישר שהשתמש בכרטיס אשראי וטען שמצא את הכרטיס. לאחר מכן, מסר שמישהו מסר לו את הכרטיס. לדבריו, קנה נעליים עבור אותו אדם שמסר לו את הכרטיס (ת/8, ש' 24). קנה גם בושם ודיאודורנט. נתנאל הכחיש כל היכרות עם חסן, ואישר שנאשם 1 הוא קרוב משפחה רחוק שלו. לדבריו, לא ראה את נאשם 1 בסמוך לאירוע. לאחר מכן, מסר שהוא מכיר את נאשם 1 אבל לא הוא הביא לו את הכרטיס.

19. הוגשה הודעתו של נתנאל מיום 4.7.13 שעה 13:21 (ת/9). נתנאל מסר כי הוא מבקש לספר את האמת על אודות שימושו בכרטיסי האשראי. לדבריו, הנאשם 1 הוא קרוב משפחה רחוק שלו. **במועד הרלוונטי, פגש את נאשם 1 בשכונה וזה מסר לו כרטיסי אשראי.** נתנאל לקח אותם והחל לרכוש דברים. בשתי חנויות סופר פארם רכש דיאודורנט ובושם. לאחר מכן, רכש סיגריות ושני זוגות נעליים. זוג נעליים אחד רכש לעצמו (אלה שתפסה המשטרה) וזוג נוסף רכש עבור חסן. היו חנויות נוספות שבהן לא הצליח לקנות. נאשם 1 מסר לו כרטיס אשראי עם ציור של דולר ועליו פרצוף. הוא הבין שמדובר בכרטיס שאינו שייך לנאשם 1, לפי השם שהיה על הכרטיס.

20. הוגש דוח הובלה והצבעה (ת/10) בו הצביע נתנאל על המקומות שבהם רכש מוצרים מכרטיס האשראי.

21. העיד **רס"מ אלעד הורביץ** (עמ' 20). לדבריו אלעד הוא ראש צוות בילוש במשטרת פתח תקווה. ביום 2.7.13, קיבל דיווח על שלושה חשודים שרכשו מברג וכפפות בחנות. הוא הגיע לחנות, פגש במודיע, ביחד הם צפו

במצלמות האבטחה, והמודיע הצביע על החשודים אשר רכשו מברג גדול וכפפות (עמ' 20). הוא החל לסרוק את האזור במשך כ- 40-50 דקות, עד שאיתר את שניים מתוך שלושת החשודים. החל לתצפת עליהם, ולאחר מכן זיהה גם את החשוד השלישי חובר לשניים. שני הנאשמים הם שניים מהשלושה. הוא דיווח לצוות והמשיך במעקב. הבחין בנאשם 2 מתנתק מהאחרים, הולך מאחורי בניין המגורים, כאשר השניים האחרים מתצפתים באופן מחשיד ומביטים לצדדים. לאחר מכן, חזר נאשם 2 והם המשיכו להסתובב ברחובות. בהמשך, כאשר חששו שהנאשמים יעזבו את המקום, עצרו אותם. על נאשם 1 נתפס מברג גדול שהוסתר באזור חלציו וזוג כפפות, ועל האחרים כפפות. כמו-כן, אצל נאשם 1 נמצא דרכון שאינו שלו, אשר נאשם 1 מסר שמצא. השלושה עוכבו, ואז נאשם 1 ניסה לשבש את החקירה בכך שצעק **"באנו לעבוד בהובלות"** (עמ' 21).

22. בחקירתו הנגדית מסר אלעד כי הוא רכב על אופנוע. לאחר שעייב אותם, הזדהה והזעיק צוות תגובה. כאשר עקב אחריהם, בחלק מהזמן הלכו שלושתם יחד, ובשלב מסוים נאשם 2 התנתק מהם, והשניים האחרים הסתכלו לצדדים (עמ' 22). אלעד עמד על כך שבסרט הבחין בשלושה חשודים. אלעד הבהיר כי ראה את חסן ואת נאשם 1 יושבים, ואת נאשם 2 מגיע מכיוון הרחוב והם ממשיכים ביחד. הם ערכו תצפית והוא הקיף את אחד הבניינים. לדבריו, לא היה צורך בהסכמת הנאשמים לחיפוש.

23. הוגש דוח פעולה שרשם **רס"ר רועי רזון** (להלן: **"השוטר רועי"**) (ת/15). השוטר רועי הצטרף לאלעד והבחין אף הוא בשלושה מסתובבים ברחובות, לא הולכים באופן מסודר, אלא בחלק מהזמן חזרו על עקבותיהם, ונראו נכנסים ויוצאים מבניינים. השוטר רועי ערך חיפוש על נאשם 2 ותפס זוג כפפות שחורות, כאשר גם על שני החשודים האחרים (נאשם 1 וחסן) נתפסו כפפות זהות.

24. השוטר רועי העיד בבית-המשפט שהוא הגיע למקום ברכב משטרתי מסוה (עמ' 24). חלק מהמעקב אחר החשודים בוצע על-ידו ברחוב מקביל אליהם, כדי שלא להיחשף. היה לו קשר עין עמם. הוא קיבל דיווח מהשוטר אלעד, ולנוכח הדיווח האמור היה לו יסוד סביר לחשד אשר הצדיק את החיפוש, אף ללא הסכמת הנאשמים (עמ' 25).

25. העיד **רס"ל עמרי אדוארד** (להלן: **"השוטר עמרי"**). ביום האירוע אלעד דיווח להם על שראה. הוא הגיע והצטרף לחיפוש (עמ' 26). הוא ביצע חיפוש על נאשם 1, תפס מברג באזור הבטן מתחת לחולצה, כפפות בכיס ודרכון שאינו שייך לנאשם 1. נאשם 1 צעק לאחרים "אנחנו עובדים בהובלות" (עמ' 26). בחקירתו הנגדית מסר השוטר עמרי כי קיבל מאלעד דיווח על התנהגות מחשידה. נאשם 1 הסכים לחיפוש (עמ' 27).

26. הוגש דוח פעולה שערך **רס"ל גיא כהן** (להלן: **"השוטר גיא"**) (ת/16). התקבל דיווח מהשוטר אלעד. הם הגיעו לסייע. הוא ניגש לחשוד חסן, והודיע לו על עיכוב. הוא ביקש הסכמה לחיפוש, והסביר לחשוד כי ביכולתו לסרב והדבר לא יפגע בו, והחשוד הסכים. במהלך החיפוש נתפסו בכיסו הימני כפפות, ובתגובה החשוד מסר "שהוא עובד בהובלות". בעדותו מסר השוטר גיא כי הוא ניגש לחסן לפי הדיווח של השוטר אלעד.

27. הוגש תמליל של **תרגיל חקירה שנערך בין נאשם 2 לחסן** (ת/22). במהלך השיחה אומר חסן לנאשם 2 כי המשטרה יודעת עליהם הכול, וכי עקבו אחריהם מהרגע שירדו מהמונית. חסן מסר לנאשם 2 שהודה בחקירה. נאשם 2 מסר לחסן שהוא עושה טעות. חסן השיב שהשוטרים יודעים גם על ההתפרצות ברמלה. חסן מסר שראו אותו נכנס לבית ודופק בדלת ונאשם 2 שאל אם יש צילום, חסן השיב שיש הכול, ונאשם 2 מסר שאין שום דבר. חסן מסר כי עקבו אחריהם והביאו גם את נתנאל. נאשם 2 אישר שהוא יודע. נאשם 2 שאל אם חסן אמר שהוא פרץ איתו לדירה ברמלה, וחסן השיב בשלילה. נאשם 2 מסר שלא היה איתו ברמלה. חסן מוסר שביצע שחזור. עוד אומר חסן לנאשם 2 כי ראו אותו בפתח תקווה דופק בדלת, ונאשם 2 השיב **"אז מה? לא נכנסתי לתוך הבית"**.

28. הוגש תמליל ה**ובלה והצבעה שביצע חסן** (ת/23). חסן אמר שאחרי השחזור הוא "חותך ללוד". בפתח תקווה שחזר טראבין. מסר שנאשם 2 נכנס ובדק את הדלת. דפק בדלת ולאחר מכן טיפס. הם ישבו על ספסל. הם ראו אדם מהקומה הרביעית שהסתכל עליהם, ואז עזבו את המקום. הם הגיעו למקום כדי לפרוץ בתים, והגיעו במונית שירות מלוד. בסופו של דבר, הם לא פרצו לדירה בפתח תקווה משום שמישהו הסתכל עליהם, ואז נאשם 2 פחד (ת/23, עמ' 5, ש' 6-7). לאחר מכן, המשיך השחזור לרמלה. חסן הוביל את החוקרים. חסן הסביר כי הם נכנסו, והוא נשאר בחוץ. הוא חיכה לנאשמים 1 ו-2 וכן לקובי. תפקידו של חסן היה לשמור. חסן מסר לגבי פתח תקווה, כי היה להם מידע מקדים על בית שבו 25,000 ₪ (ת/23, עמ' 10, ש' 4), והובטח לו חלק גדול מהשלל. ברמלה, היו צריכים לתת לו בין 400 ל-500 ₪. ברמלה גנבו תכשיטים, כסף ומחשב נייד. ברמלה נכנסו לדירה באמצעות טיפוס דרך פרגולה מהגג. תפקידו היה לשמור, וכאשר מגיעה משטרה לשרוק (ת/23, עמ' 9, ש' 32-33). לאחר מכן, תיקן חסן את דבריו, כאשר הסתבר שטעה בכניסה לבית, והצביע על כניסה סמוכה. לדבריו, שגה בין שתי הכניסות. בסופו של דבר, הוא קיבל מההתפרצות ברמלה רק נעליים שרכש מכרטיס האשראי הגנוב. חסן מסר כי נתנאל ביצע את הרכישות באמצעות כרטיס האשראי שגנב.

29. הוגש מזכר לפיו מספר הטלפון של נאשם 1 אוכן במועד ביצוע העבירה באישום השני ברח' וייצמן פינת הרצל ברמלה, ולפי מיטב ידיעת החוקר יניב צויג, מדובר במקום הנמצא בקרבת מקום לדירה שנפרצה (ת/27).

30. **רס"מ יניב צוויג** (להלן: "**השוטר יניב**") העיד בבית-המשפט. השוטר יניב הסביר כיצד בוצע השחזור עם חסן. הסביר כי תחילה חסן ביצע את השחזור בדירה ברמלה על דירה אחרת, משום ששגה בין שתי כניסות דומות באותו בניין. הוא אף חקר את נאשם 1. הוא לא ידע מי מהחשודים סובל מבעיה נפשית. יניב הסביר כי חסן שגה בין הכניסות השונות לבניין (עמ' 33). לא היה בפיו של החוקר הסבר להפסקה בהקלטה (עמ' 34, ש' 10-12). החוקר הבהיר כי לא הבטיח לחסן שישוחרר לאחר השחזור (עמ' 34, ש' 18). גם כלפי נתנאל לא הבטיח לו שישוחרר לאחר שימסור הודעה (עמ' 36). החוקר יניב אישר שיתכן שאמר שנאשם 1 הוא "ראש הנחש". בהמשך העיד השוטר יניב על אודות גביית הודעותיו של חסן (עמ' 64).

31. **העיד חסן טראבין** (עמ' 39). לדבריו של חסן הוא מכיר את הנאשמים. הוא סובל ממחלת נפש, אך כשיר לעמוד לדין ומטופל. הוגש נגדו כתב אישום נפרד. תחילה מסר שהלך לעבוד בהובלות. חסן הוכרז כעד עוין והודעותיו הוגשו. בעדותו הכחיש את חתימתו על ההודעות (עמ' 40). לדבריו, שיקר במשטרה. חסן הכחיש את כל האמור בהודעתו, אך כאשר נשאל על כך שתפקידו היה לשמור, שאל האם הכוונה לשריקה (עמ' 42, ש' 9).

32. בהמשך עדותו, מסר חסן כי היה עם הנאשמים בלוד, הם נסעו במונית לפתח תקווה, וכאשר הגיעו לפתח תקווה, "קפצו" עליהם שוטרים (עמ' 44). הוא הגיע עם הנאשמים שהלכו לקנות כפפות ומברג. חסן מסר כי הם הגיעו לפתח תקווה כדי לפרוץ (עמ' 45, ש' 2). הם רכשו מברג כדי לפרוץ חלונות, ואת הכפפות כדי למנוע הותרת טביעות אצבע (עמ' 45, ש' 10). קובי מסר להם שבאותו בית בפתח תקווה יש סכום של 25,000 ₪ (עמ' 45, ש' 11). חסן מסר כי הגיעו למקום, הוא אמר לנאשם 1 שיש מישהי שצופה עליהם מקומה רביעית, ושהוא חש שהמשטרה נמצאת בחוץ. החל ויכוח ביניהם, עד שנעצרו. נאשם 2 דפק בדלת, בעוד שחסן ונאשם 1 נותרו בחוץ לשמור. לאחר מכן, טען חסן כי בעת חקירתו, כאשר הודה, עשה זאת מחשש מפני המשטרה (עמ' 46). חסן העיד כי בדירה ברמלה, נאשם 2 לא היה עמם, וכי נאשם 2 חף מפשע בעניין זה (עמ' 46, ש' 13). הם פרצו לדירה ברמלה, כאשר הוא היה השומר למטה, ותפקידו היה להזהיר את חבריו באמצעות שריקה. נאשם 1 אמר לו שיש אפשרות לפרוץ בתים. **נאשם 2 היה איתם בפתח תקווה, אך לא ברמלה**. חסן הסביר כי טעה בכניסה במהלך השחזור (עמ' 46). חסן קיבל נעלי נייד מהרכישות שביצע נתנאל בכרטיסי האשראי הגנובים (עמ' 48). חסן העיד כי הוא עצמו לא נתן לנתנאל את כרטיס האשראי. הם לא הגיעו לפ"ת כדי לבצע הובלות, וכלל לא הייתה משאית (עמ' 49). נאשם 2 דפק על הדלת בפתח תקווה, אך לא היה ברמלה (עמ' 49, ש' 13).

33. בחקירתו הנגדית מסר חסן כי הוא נעצר בשנים האחרונות על עבירות שונות, אך לא הוגשו נגדו כתבי אישום בשל מצבו הנפשי (עמ' 50). הוא אף השתמש בסמים. חסן מכיר את שני הנאשמים ואת נתנאל. לאחר הפסקה בדיון, כאשר נמשכה חקירתו הנגדית, שינה לפתע נתנאל את גרסתו, וטען כי הודעתו במשטרה ניתנה מכיוון שהובטח לו שישחררו אותו (עמ' 51). סיפר את שסיפר כדי שיעזבו אותו ובשל חשש. לא היה מעורב בשום התפרצות (עמ' 52, ש' 1-6), אך לאחר מכן מסר שכן היה מעורב בהתפרצות ברמלה (עמ' 53, ש' 9-5). לדבריו, נאשם **1 וקובי היו בהתפרצות ברמלה, אך לא נאשם 2** (עמ' 54, ש' 11).

34. בחקירתו הנגדית של חסן לב"כ הנאשם 2, חזר חסן על כך שהוא חשש מהמשטרה ושהופעל עליו לחץ (עמ' 57). מסר שהגיעו לפתח תקווה כדי לעבוד (עמ' 58, ש' 5-4), וכי ברמלה נאשם 2 לא נכח (עמ' 59).

35. בהודעתו של חסן מיום 2.7.13 שעה 14:59 (ת/33) מסר שהם עבדו בהובלות, והוסיף גרסה תמימה למעשיהם בפתח תקווה.

36. בהודעתו של חסן מיום 2.7.13 שעה 16:01 (ת/34) מסר שיום קודם לכן במונית לרמלה, הוא, שני הנאשמים ואדם נוסף בשם קובי, הגיעו לבית ופרצו אליו לדירה בקומה הרביעית, והוא נותר למטה לשמור. כעבור חצי שעה הם יצאו עם כסף מזומן בסך 500 ₪, תכשיטים, לרבות טבעות מזהב, מחשב נייד ומספר כרטיסי אשראי. הבטיחו לו 1,000 ₪, אך ההבטחה לא קוימה. הם נכנסו לדירה דרך הגג בקומה הרביעית. תפקידו בכוח היה להזהיר את הפורצים מפני הגעת המשטרה באמצעות שריקה חזקה. בפתח תקווה התכוונו לפרוץ לדירה, אך לא הספיקו משום שהסתובבו אנשים, ואז הגיעה המשטרה. **נאשם 2 נכנס לחצר ודפק בדלת כדי לבדוק אם יש אנשים בבית.** היה אדם בקומה הרביעית שהסתכל עליהם, ולכן לא פרצו. הם קנו את הכפפות והמברג בחנות למכירת צבעים. מדובר באביזרי פריצה.

37. בהודעה נוספת של חסן מיום 4.7.13 (ת/35) חזר על כך שבהתפרצות ברמלה היה עם נאשמים 1 ו-2 וששימש כשומר למטה. הם נכנסו לבית דרך הגג, כשהוא שמר למטה. נאשם 1 סיפר לו לאחר מכן שכיצד הם "הפכו את הבית". גנבו מהדירה תכשיטים מזהב וכסף, 500 ₪ במזומן, 3 כרטיסי אשראי ומחשב נייד. קובי נתן את הכרטיסים לנתאל, אשר הלך ורכש דברים רבים, לרבות שני זוגות נעליים, אחד מהם עבורו. המחשב בצבע תכלת שנתפס על-ידי המשטרה אינו המחשב שנגנב מהדירה ברמלה. המחשב שנגנב ברמלה היה בצבע שחור וקטן יותר. המחשב הגנוב נותר אצל קובי. הזהב נמכר. חסן קיבל רק נעליים ולא כסף. לגבי פתח תקווה הם הגיעו במונית שירות, הלכו לחנות ורכשו כפפות ומברג. קובי מסר שיש בבית האמור סך של 25,000 ₪. הם הגיעו למקום. נאשם 2 דפק בדלת כדי לבדוק אם יש מישהו בבית. חסן ונאשם 1 נותרו בחוץ ושמרו. נאשם 2 ראה מישהו במרפסת, לכן הם עזבו את המקום, ואז הגיעה המשטרה ועצרה אותם. רכישת המברג נועדה כדי לפרוץ חלונות. נאשם 1 הגיע עמם מלוד.

38. הוגש **דוח איכון מכשיר הטלפון הנייד של נאשם 1** מיום 1.7.13 (ת/42). ביום 1.7.13 בשעות הרלוונטיות לכתב האישום, אוכן הנאשם ברחוב ויצמן פינת הרצל ברמלה.

ראיות ההגנה וגרסת הנאשמים

39. הוגשה הודעת נאשם 1 בחקירה מיום 2.7.13 בשעה 14:16 (ת/37). נאשם 1 טען שהמברג הוא להגנה עצמית והכפפות שימשו אותו לפריקת סחורה. הוא מצא את הדרכון בלוד ורצה להחזירו לבעלים. נאשם 1 טען כי המברג אצלו זמן רב (ת/37, ש' 24). נאשם 1 טען כי באותו יום היה אצל גברת שאין ביכולתו למסור את שמה (ת/37, ש' 26). בהמשך, שמר נאשם 1 על זכות השתיקה, והבהיר שכל שיש לו לומר, יאמר בבית-המשפט.

40. הוגשה הודעת נאשם 1 בחקירה מיום 2.7.13 שעה 14:16 (ת/38). נאשם 1 הכחיש שמסר לנתנאל את כרטיס האשראי ושהתפרץ לדירה ברמלה. נאשם 1 חזר על כך שאת ההסברים ימסור בבית-המשפט.

41. הוגשה הודעת נאשם 1 בחקירה מיום 4.7.13 שעה 12:07 (ת/39). חזר והכחיש את ביצוע העבירות.

42. הוגשה הודעת **נאשם 2** בחקירה מיום 2.7.13 שעה 16:49 (ת/40). הנאשם הכחיש את כל המיוחס לו. **טען כי הוא, נאשם 1 וחסן הגיעו לפתח תקווה במונית שירות מלוד (ת/40, ש' 3).**

43. הוגשה הודעת נאשם 2 בחקירה מיום 4.7.13 שעה 11:03 (ת/41). טען שבאו לעבוד בהובלות בפתח תקווה.

44. **נאשם 1 העיד להגנתו.** בנוגע לאישום הראשון מסר שבאותו יום הוא נפגש בבוקר בפתח תקווה עם נאשם 2 ועם חסן, הוא שאל אותם מה הם עושים שם ונאשם 2 מסר לו שהוא עובד בהובלות, ומישהו הלך להביא לו אוכל, אותו אדם התעכב. נאשם 1 התקשר לאותו אדם בשם אבי, וזה אמר שיגיע תוך 20 דקות, ונאשם 1 הציע שילכו לאסוף ברזל ואלומיניום. הם הלכו לחנות "טמבור" כדי לרכוש פריטים (עמ' 71-72). לאחר שרכשו מברג וכפפות, הסתובבו וביקשו לחזור לביתם, ואז הגיעה המשטרה ועצרה אותם. נאשם 1 מסר כי לא צעק דברים לחבריו כדי לשבש את החקירה. לעניין הדרכון, טען כי מצא אותו.

45. בחקירתו הנגדית הבהיר הנאשם 1 כי באותו לילה היה בבילוי לילי ועזב את המקום רק בשעה 8:30 בבוקר (עמ' 73, ש' 19). נאשם 1 טען כי חסן משקר בטענתו שהם הגיעו באותו יום לפתח תקווה במונית. בנוגע לדרכון מסר כי מצא אותו והתכוון להחזירו. בנוגע לנתנאל מסר שנתנאל שיקר בחקירתו, משום שהשוטרים אמרו לו לעשות כן. נאשם 1 הסביר את איכון הטלפון בכך שהיה אצל רופא ברחוב הרצל ברמלה, שם אוכן, (עמ' 79, ש' 2) וכי הגיע לבנק במקום (עמ' 79, ש' 6).

46. **נאשם 2 העיד להגנתו.** לדבריו, ביום 1.7.13 שבו בוצעה ההתפרצות ברמלה, היה בלוד. בנוגע לפתח תקווה, הוא הגיע לעיר כדי לעבוד בהובלות, הנהג נסע להביא להם אוכל, אך לא חזר, הוא התקשר לנאשם 1, וחסן אמר שיש מקום לאסוף ברזל. נאשם 1 הגיע, הם התייעצו וקנו כפפות ומברג והלכו למקום שחסן הצביע עליו. לאחר מכן הם נעצרו על-ידי השוטרים. הוא נכנס לחצר הבית כדי להתפנות, או כדי לחפש מים (עמ' 81-80). נאשם 2 חזר על כך שנאשם 1 חבר אליהם רק בפתח תקווה.

47. בחקירתו הנגדית מסר שבהודעתו נרשם ששלושתם הגיעו יחד מרמלה לפתח תקווה משום שהחוקר טעה (עמ' 82, ש' 3).

48. ההגנה הגישה תמליל של **תרגיל החקירה** שנערך בין נאשם 1 לנאשם 2 (נ/1). בתרגיל החקירה הכחישו הנאשמים כל מעורבות בעבירות. כן הוגש תמליל של תרגיל החקירה שנערך בין נאשם 2 לחסן (נ/1). במסגרת תרגיל החקירה מפציר נאשם 2 בחסן שלא יודה, וכאשר חסן אומר לו שהודה, משיב לו נאשם 2 "אתה עושה טעות".

טיעוני הצדדים

49. ב"כ המאשימה, עו"ד יניב פרטוק, עתר לקבל את הודעותיהם המפלילות של חסן ושל נתנאל בחקירה ולסמוך עליהן כמהימנות, ועל סמך מכלול הראיות להרשיע את הנאשמים בכל האישומים והעבירות המיוחסים להם בכתב האישום.

50. ב"כ נאשם 1, עו"ד יפעת שבד-דאי, עתרה לזכות את הנאשם 1 מהעבירות המיוחסות לו בשני האישומים. ראשית טענה כי אין לסמוך על עדותו של חסן, עקב השינויים בגרסתו, בשל היותו חולה נפש ועוד. בנוסף על כך, טענה ההגנה כי לא ניתן לסמוך על עדותו של נתנאל. עוד טענה ההגנה כי המאשימה לא הוכיחה את העבירות השונות.

51. ב"כ נאשם 2, עו"ד עבד אל חי, עתר לזכות את נאשם 2 מחמת הספק באישום הראשון וזיכוי מוחלט באישום השני. ההגנה טענה כי לא ניתן לסמוך על גרסאותיו של חסן, וכי לא עלה בידי המאשימה להציג את התוספת הראייתית הדרושה לעדותו. עוד טענה ההגנה כי חסן חזר שוב ושוב, מעל 15 פעמים, על כך שנאשם 2 לא נכח בהתפרצות לדירה ברמלה.

דין והכרעה

52. לאחר שבחנתי את מכלול העדויות והראיות, סבורני כי יש לקבל את ראיות המאשימה כמהימנות, לרבות הודעותיהם במשטרה של חסן ונתנאל, ויש לדחות את גרסאות הנאשמים כבלתי מהימנות. לפיכך, סבורני כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשמים באישום הראשון, למעט אשמתו של נאשם 1 לעבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב בנוגע לדרכון שנמצא אצלו. בכל הנוגע לאישום השני, סבורני כי עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמתו של נאשם 1 מעבר לספק סביר, וכי קיימים די חיזוקים ראייתיים כדי לבסס מסקנה זו. ברם בנוגע לנאשם 2 נותר ספק סביר באשמתו באישום השני. להלן יפורטו הנימוקים לכך.

מהימנות ומשקל

53. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את הראיות, סבורני כי מן הראוי ליתן אמון בעדויות השוטרים, ובחלק מהגרסאות בחקירה של עדי התביעה חסן ונתנאל. לעומת זאת, אין ביכולתי ליתן אמון בגרסת הנאשמים.

54. עדותו של **אלעד** עשתה רושם מהימן ולא נמצאו בה פגמים, סתירות או תהיות כלשהם, שיהיה בהם כדי לפגוע במהימנותו. העד זכר היטב את האירוע והעיד לפי זכרונו. כך גם עדויותיהם של השוטרים רועי ועמרי עשו רושם מהימן, והן עולות בקנה אחד ומשלימות את עדותו של השוטר אלעד.

55. **גרסתו של חסן** - סבורני כי יש לקבל את גרסתו של חסן בחקירה (ת/34; ת/35) מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") אשר קובע כדלקמן:

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות

כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

56. בנוגע לחסן, מתן האמרה הוכח במשפט, חסן היה עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרו, ועדותו במשפט הייתה שונה באופן מהותי מהודעותיו בחקירה. יש ליתן להודעתו (ת/34) משקל רב ולהעדיפה על פני גרסתו במשפט. שוכנעתי כי גרסתו של חסן בחקירה הייתה חופשית ומרצון, ולא הופעלו עליו לחצים פסולים בעת מתן גרסתו. אני מקבל בעניין זה את גרסת החוקרים, רס"מ צוויג ורס"ב אדרי, אשר גבו את גרסתו של חסן (עמ' 64-66). שוכנעתי כי חסן הוזהר כדיון, הועמד על זכויותיו, וכי לא הובטחו לו הבטחות אשר פוגעות בוולונטריות של גרסתו.

57. ככלל, יש להעדיף את גרסתו של חסן בחקירותיו האמורות לעיל, על פני עדותו בבית-המשפט. זאת משום שבחלקים מסוימים בעדותו ניכר שחסן מנסה, ללא הצלחה, להגן על הנאשמים. כך למשל, חסן הכחיש תחילה את כל שאמר במשטרה, אך בהמשך נכשל בלשונו, כאשר נשאל על-ידי התובע כיצד היה אמור להזהיר את האחרים, והשיב בשאלה: **"מה עם השריקה, כאילו?"** (עמ' 42, ש' 9). בחלקים מסוימים בעדותו, חזר חסן על גרסתו אשר מפלילה את הנאשמים. כך בעדותו של חסן הוא שינה מידי פעם את גרסתו, כאשר בחלקים מעדותו חזר על עיקרי הדברים שמסר בחקירותיו והפליל את הנאשמים, ואילו בחלקים אחרים ניסה להגן עליהם. בשל השינויים הרבים בגרסתו של חסן במהלך עדותו, סבורני כי יש להעדיף את גרסתו בחקירה, על פני עדותו בבית-המשפט. ככל שעדותו בבית-המשפט עולה בקנה אחד עם גרסתו בחקירה, הרי שיש לקבלה. בפרט הדברים אמורים בעדותו של חסן ביום 31.12.13 עד להפסקה בדיון, שם מסר חסן גרסה מלאה ומפורטת אודות האירועים. לאחר ההפסקה, שינה לפתע חסן את גרסתו באופן שמקשה על קבלת גרסתו, ואולם אפילו בשלב זה עמד על כך שנאשם 1 נכח בהתפרצות ברמלה, בניגוד לנאשם 2 (עמ' 54, ש' 11).

58. אכן, בהודעותיו של חסן הוא מציין את שם הרחוב ברמלה בטעות כרחוב בן צבי, במקום רחוב בר אילן (ת/34), אולם אני סבור שיש לייחס לכך משקל של ממש בנוגע למהימנות גרסתו. במהלך השחזור הוביל חסן את החוקרים לרחוב הנכון (בר אילן), ואכן במקום שעליו הצביע (גם אם שגה בכניסה לבית) נפרצה הדירה האמורה.

59. כמו-כן אין ביכולתי לקבל את טענת ההגנה, לפיה חסן הודה במשטרה היות והובטחו לו הבטחות שונות. מתוך תרגיל החקירה שנערך בין חסן לנאשם 2 עולה כי חסן בחר להודות בפני החוקרים בביצוע העבירות, משום שסבר שהמשטרה עקבה אחריהם, וכי יש בידה ראיות מפלילות נגדם ולא בשל פיתוי והשאה (נ/1).

60. יחד עם זאת, בכל הנוגע לחלקו של נאשם 2 באישום השני, נוכח עמידתו הנחרצת של חסן בעדותו על כך שנאשם 2 לא היה מעורב באישום השני ברמלה (עמ' 46, ש' 13), סבורני כי יש לנקוט משנה זהירות, ובהעדר ראיות חיזוק משמעותיות כלפי נאשם 2 למעורבותו בהתפרצות ברמלה, לא ניתן לקבוע כי ביצע את העבירה מעבר לספק סביר.

61. קיימים מספר חיזוקים משמעותיים להודעתו של חסן במשטרה, אשר יפורטו בהמשך. ואולם, כבר בשלב זה ראוי לציין את ידיעת פרטי חקירה מוכמנים (פח"מים), אשר בעת מסירתם כלל לא היו ידועים לחוקרים. פרטים אלה כוללים את ידיעתו של חסן על אודות האופן שבו בוצעה ההתפרצות ברמלה דרך הגג (כפי שמסרו המתלוננים לאחר מכן, ת/3, ש' 8; ת/4, ש' 10); את הרכוש שנגנב לרבות טבעות מזהב, כרטיסי אשראי ומחשב נייד (ת/4). ידיעת הפרטים המוכמנים של חסן היא ברמה כה גבוהה, עד שכאשר מציגים לו מחשב נייד שנתפס בצבע כחול/תכלת, הוא מתקן את

החוקר ומסביר שהמחשב הנייד שנגנב היה בצבע שחור, וכי גודלו היה קטן יותר מהמחשב שנתפס (ת/35, ש' 15). זאת בהתאמה מלאה לגרסת המתלוננת, אשר נמסרה במועד מאוחר יותר, שלפיה המחשב אשר נגנב היה שחור ולא המחשב שנתפס, וכי היה מחשב נישא קטן (ת/4, ש' 39). מדובר בפח"מ אשר אין כל אפשרות שהגיע לידיעת חסן, אלמלא היה מעורב בעצמו בהתפרצות.

62. חיזוק נוסף לגרסתו של חסן הוא בידיעת פרט חקירה מוכמן נוסף, לפיו היה להם מידע מוקדם על הדירה שאליה התכוונו להתפרץ בפתח תקווה. המידע נוגע לכך שבאותה דירה הוחזק סכום כסף גדול במזומן בסך של 25,000 ₪ (ת/35, ש' 26). אכן, מבדיקה עם המתלוננת אשר מתגוררת באותה דירה, מסתבר כי היא החזיקה בדירה במזומן סכום כסף גדול, בסך 40,000 ₪ (ת/1). על אף שאין התאמה מלאה בסכום שהחזיקה המתלוננת בדירה, הרי שעצם ידיעתו של חסן על כך שבדירה מוחזק סכום כסף גדול, מהווה חיזוק לגרסתו אשר מפלילה את הנאשמים.

63. **גרסתו של נתנאל** - בכל הנוגע לאמרות החוץ שמסר נתנאל, הרי שמתן האמרה הוכח במשפט (עמ' 39, ש' 6-7). נתנאל היה עד במשפט ונחקר על-ידי הצדדים, כאשר עדותו במשפט היתה שונה מהודעתו במשטרה. לפיכך, אני מקבל את הודעתו של נתנאל במשטרה כקבילות. בכל הנוגע להודעתו מיום 4.7.13 (ת/9), שהיא ההודעה האחרונה, אני מקבל אותה כמהימנה, ומעדיף אותה על פני עדותו בבית-המשפט ועל פני יתר הודעותיו. ניכר היה מעדותו של נתנאל בבית-המשפט כי הוא עושה כל שביכולתו כדי לסייע לנאשם 1, שהינו קרוב משפחתו, ומנסה בכל דרך שלא למסור עדות שתפגע בו. שוכנעתי כי הדברים שנרשמו בהודעותיו, ובפרט לעניין העובדה שקיבל את כרטיס האשראי מהנאשם 1 הינם מהימנים, ואין לקבל את עדותו לפיה, מי שמסר לו את כרטיס האשראי היה חסן. גרסתו של נתנאל בהודעתו מקבלת חיזוקים אחדים, לרבות סוג הכרטיס שנגנב מסוג אמריקן אקספרס (ת/19), אשר מתאים לכרטיס שמתאר נתנאל; הנעליים שנתפסו, כפי שמסביר נתנאל; דוח צפייה במצלמות הסופר פארם (ת/18) ועוד. הודעתו של נתנאל (ת/9) עדיפה אף על פני הודעותיו הקודמות, אשר עיון בהן מעלה כי נתנאל מגלה בהן טפח ומכסה טפחיים.

64. לפי גרסתו של נתנאל (ת/9) מיום 4.7.13, הוא קיבל את כרטיס האשראי מנאשם 1 שלושה ימים לפני מועד מסירת ההודעה (ת/9, ש' 6). ההתפרצות בוצעה לפי הראיות שבתיק ביום 1.7.13. מכאן, נראה שבהחזקת נאשם 1 בכרטיס האשראי עד למסירתו לנתנאל, יש אף משום החזקה תכופה.

65. יחד עם זאת, גרסתו של נתנאל לפיה קיבל את כרטיס האשראי מנאשם 1, אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של חסן בחקירתו לפיה מי שמסר לנתנאל את כרטיס האשראי היה אדם בשם קובי (ת/35, ש' 10). לפיכך, יש ליתן משקל מופחת להודעתו של נתנאל אשר קושרת את נאשם 1 לביצוע העבירה ולכרטיס האשראי, ויש להתייחס לדברים בזהירות הראויה, כאשר גרסה זו מתווספת כחלק מן המארג הראייתי נגד נאשם 1.

יש לציין כי גרסתו האמורה של נתנאל מהווה חלק מן המארג הראייתי נגד נאשם 1, אך אין בה כדי לתרום לראיות המאשימה כלפי נאשם 2.

66. אף בנוגע לנתנאל, לא שוכנעתי שמסר את גרסתו באופן אשר מפליל את נאשם 1, בשל הבטחה שקיבל מהמשטרה.

67. **עדי התביעה ומחלת נפש** - אמנם חסן סובל ממחלת נפש, ובמועדים קודמים למעצרו נמצא בלתי כשיר לעמוד לדין. ברם התרשמתי כי היה ביכולתו להעיד באופן ענייני, להשיב באופן ענייני לשאלות, תוך הבחנה בין דברים שהוא יודע אותם מידיעתו אישית, לבין דברים ששמע בדיעבד מאחרים (עמ' 47, ש' 5-10). כל זאת תוך הבחנה בין חלקו של כל אחד מהמעורבים בפרשה באופן ברור. לכן על אף מצבו הנפשי ומחלת הנפש שממנה הוא סובל, סבורני

כי אין בכך כדי לפגום באופן ממשי במהימנותו.

אף נתנאל סובל מבעיות נפשיות לא פשוטות, ואף היה מאושפז - כמו חסן - בבית חולים לחולי נפש, ברם בשלב עדותו היה כשיר לעדות. ניכר שנתנאל, כמו חסן, העיד באופן ענייני, ולא נראה שההפרעה הנפשית השפיעה על עדותו. שני העדים הבינו היטב את השאלות שנשאלו ושניהם ידעו להשיב באופן תכליתי ומתוך הבנת המהות בעדותם. גם כאשר בחרו נתנאל וחסן לומר דברים שמועילים להגנה, עשו זאת מתוך בחירה ולא בשל מחלת נפש (ר' ע"פ 4186/93 **בן נעים נ' מדינת ישראל** (3.4.94)).

68. **גרסתו של נאשם 1**, דינה להידחות כבלתי מהימנה. בכל הנוגע לעדות נאשם 1 לפיה לן באותו לילה אצל גברת בפתח תקווה, וכלל לא הגיע עם נאשם 1 וחסן במונית (ת/37, ש' 26; וכן עמ' 73, ש' 18-19), הרי שעדות זו עומדת בסתירה לתשובה לאישום, אשר נמסרה מפי באת-כוחו. במסגרת הכפירה אישר נאשם 1, מפי באת כוחו, כי אכן הגיע עם האחרים במונית שירות לפתח תקווה (עמ' 3, ש' 16). עדות נאשם 1 עומדת אף בסתירה לתשובה לאישום של נאשם 2, שאישר שהגיע עם האחרים במונית השירות. שינוי חזית זה של הנאשם, בין כפירתו בכתב האישום לבין עדותו בבית-המשפט, אומר דרשני. כמו-כן, גרסה זו של נאשם 1 עומדת בסתירה לדברים שאמר חסן בתרגיל החקירה לנאשם 2 (ת/22). לנאשם 1 לא היה בעדותו שום הסבר סביר לשאלה-מדוע ישקרו חסן ונאשם 2 בגרסתם שהם הגיעו באותו יום יחדיו במונית מרמלה לפתח תקווה (עמ' 74, ש' 12-1). עוד ראוי להביא מדברי נאשם 1 בעדותו, שבה על אף הכחשתו שהגיע ביחד עם האחרים באותו יום, השיב לב"כ המאשימה כדלקמן: "**אז מה שבאנו ביחד, זה לא אומר שבאנו לעשות פשע**" (עמ' 75, ש' 26). מכאן המסקנה היא שהנאשם 1 הגיע ביום האירוע באישום הראשון עם נאשם 2 וחסן מרמלה לפתח תקווה, ולא פגש אותם במקום. ניסיונו של נאשם 1 להרחיק עצמו מהאחרים ולתאר את המפגש עמם כמקרי, דינו להידחות כבלתי מהימן. על כגון דא נאמר: "**הִילְכוּ שְׁנַיִם, יַחְדָּו, בְּלִתִּי, אִם-נוֹעְדוּ**" (עמוס ג', 3).

69. באופן דומה, טענת נאשם 1 בחקירתו, לפיה המברג נמצא ברשותו זמן רב (ת/37, ש' 24; ת/39, ש' 25) אינה ראויה לשום אמון, והיא עומדת בסתירה חזיתית למכלול הראיות בתיק, לפיהן רכש את המברג ביום האירוע בפתח תקווה. טענה זו עומדת אף בסתירה לעדותו של נאשם 1 בבית-המשפט, שבה כבר אישר כי אכן רכש את המברג בחנות "טמבור" בפתח תקווה. לנאשם לא היה הסבר סביר מדוע הכחיש במשטרה את הדברים (עמ' 76, ש' 6-7), וניכר כי השינוי בגרסתו נבע מכך שבעת חקירתו במשטרה לא ידע הנאשם שיש בידי המשטרה צילומים אשר מתעדים אותו רוכש את המברג, וזאת בניגוד לשלב המשפט.

70. כך גם טענתו של נאשם 1 בחקירתו לפיה המברג משמש להגנה עצמית (ת/37, ש' 2), עומדת בסתירה לעדותו, לפיה רכש את המברג לשם איסוף ברזל (עמ' 72, ש' 2). כמו כן עדותו עומדת בסתירה לטענת נאשם 1 בכפירה לכתב האישום כי הכלים נועדו לעבודה במחסן כלים של חברת "קרביץ". מכאן, דינה להידחות כבלתי מהימנה. עוד יצוין כי בעדותו פסח הנאשם על שני הסעיפים, ופעם טען כי המברג נרכש לשם הגנה עצמית (עמ' 76, ש' 3-4), ופעם טען כי המברג נרכש לשם איסוף ברזל (עמ' 76, ש' 8).

71. כך גם טענתו של נאשם 1 שנפגש עם נאשם 2 וחסן בפתח תקווה, ואלה מסרו לו שאדם שעבדו עמו בהובלות הלך להביא אוכל ולא חזר, ולאחר מכן נאשם 1 התקשר לאותו אדם בשם אבי ושוחח עמו בטלפון, דינה להידחות (עמ' 72, ש' 1-4). ההגנה לא הביאה את אותו אבי לעדות, ואף לא הציגה תיעוד כלשהו על אודות אותה שיחת טלפון ממועד האירוע. הימנעות מהבאת העד והראיה אומרת דרשני.

72. באופן דומה בחקירה במשטרה סיפר הנאשם כי ראה את נאשם 2 ואת חסן ברחוב, לאחר הבילוי הלילי שלו (ת/37, ש' 28-29). טענה זו עומדת בסתירה לגרסתו בעדותו בבית-המשפט, לפיה נאשם 2 התקשר אליו באותו בוקר (עמ' 74, ש' 13-14).

73. כך גם לא ניתן לקבל את תשובותיו של נאשם 1 בחקירתו הנגדית לשאלות מדוע לא סיפר את הדברים
 כהווייתם למשטרה. נאשם 1 הסביר כי לא אמר את מלוא הדברים בחקירתו, ואף לא אישר שהיה בחנות "טמבור",
 משום שהיה לו ספק אם מעשיו בנוגע לאיסוף ברזל חוקיים (עמ' 73, ש' 23-24; עמ' 75, ש' 3-5). בנוסף טען שלא
 סיפר על שיחת הטלפון לאותו אדם שהותיר את חבריו במקום, ולא חזר לאסוף אותם לא סיפר במשטרה, כיוון שלא
 רצה (עמ' 73, ש' 19-26). תשובות אלה אינן מניחות את הדעת. מכאן שגרסת הנאשם בבית-המשפט הינה גרסה
 כבושה, שדינה להידחות.
74. באופן דומה כאשר נתבקש נאשם 1 להסביר את העובדה שמכשיר הטלפון הנייד שלו אוכן ברחוב הרצל
 ברמלה, לא רחוק ממקום ביצוע העבירה ברחוב בר אילן בעיר, מסר הנאשם שלל תשובות שונות. תחילה מסר שהיה
 שם בקופת חולים ברמלה אצל רופא ברחוב הרצל (עמ' 79, ש' 2). לאחר מכן, השיב שהלך במקום לאכול חומוס,
 ובהמשך מסר שרצה לפתוח חשבון בבנק לאומי במקום. הנאשם לא הביא שום אישור על אודות ביקור אצל רופא מיום
 האירוע, או אישור על אודות ביקור בסניף בנק לאומי במקום.
75. בכל הנוגע לטענתו של נאשם 1, שבילה את הלילה שלפני תפיסתם בפתח תקווה אצל גברת שאת שמה
 סירב לחשוף, יש להזכיר כי בתרגיל החקירה שנערך לחסן ולנאשם 2, כאשר חסן סיפר לנאשם 2 שזו גרסתו של נאשם
 1, השיב נאשם 2 בחוסר אמון מוחלט לאפשרות שנאשם 1 אכן אמר את הדברים, כדבריו: "**לא אמר. סתם אמרו לך
 ככה. עבדו עליך**" (נ/1).
76. גם סימני ואותות האמת או העדרה (עמ' 75, ש' 15; עמ' 79, ש' 22), מובילים למסקנה כי לא ניתן ליתן
 אמון בגרסת נאשם 1.
77. לאור כל האמור לעיל, **המסקנה היא כי דין גרסתו של נאשם 1 להידחות**, כולה, כבלתי מהימנה כלל
 ועיקר.
78. אף בנוגע **לגרסת נאשם 2**, הרי שלא ניתן לקבל את גרסתו כמהימנה. נאשם 2 בעדותו מסר שנאשם 1
 חבר אליהם רק בפתח תקווה, והם לא הגיעו יחדיו מרמלה (עמ' 81), וזאת בניגוד להודעתו בחקירה, לפיה שלושתם
 הגיעו לפתח תקווה במונית שירות מלוד (ת/40, ש' 3). נראה כי נאשם 2 ניסה להתאים את עדותו לגרסתו של נאשם 1.
 הסבריו של נאשם 2 לשינויים בגרסתו, בכך שיכול להיות שהחוקר שגה, אינם מניחים את הדעת (עמ' 82, ש' 1-3).
79. כך גם ההסברים שמסר נאשם 2 בחקירתו בכל הנוגע לגרסת ההובלות ולגרסת איסוף הברזל, אינם
 מעוררים אמון כלל ועיקר (עמ' 82-83).
80. באופן דומה טענתו של נאשם 2 בעדותו, לפיה הספיקו לפרוק משאית לתוך דירה באותו יום בטרם
 נעצרו, היא טענה כבושה אשר נטענה לראשונה בעת עדותו בבית-המשפט (עמ' 81-83). היא לא נטענה קודם לכן
 בחקירתו של נאשם 2, לא נטענה על-ידו בתשובה לאישום (עמ' 5), ואף ב"כ נאשם 2 לא הטיח את הטענה האמורה
 בחסן במהלך חקירתו הנגדית (עמ' 59-60). חזקה על ההגנה שאם היה ממש בטענת נאשם 2, לפיה הם עבדו בפריקה
 ממשאית לדירה באותו בוקר, הרי שהטענה הייתה נטענת במענה לכתב האישום ומוטחת בחסן במהלך חקירתו הנגדית.
81. גם בעניינו של נאשם 2, כמו לגבי נאשם 1, סימני האמת מובילים למסקנה שלא ניתן לקבל את עדותו
 (עמ' 85, ש' 27).
82. בכל הנוגע לטענתו של נאשם 2 שבפתח תקווה לא הגיע לדירה והקיש על הדלת, מן הראוי להפנות

לדברים שהוחלפו בינו לבין חסן בתרגיל החקירה ביניהם, כפי שתומלל על-ידי ההגנה (נ/1):

"חסן: הם ראו אותך שאתה נכנס לבית ודופק בדלת.

נאשם 2: נו, אז מה? יש צילום?"

דברים אלה מדברים בעד עצמם.

83. כך גם טענתו של נאשם 2 בתרגיל החקירה לפיה הגיע לאותה דירה כדי לבקש מים, ולא נכנס לדירה (נ/1) אינה עולה בקנה אחד עם עדותו לפיה כלל לא נכנס לבניין ולא הקיש בדלת, אלא שתה מים מהברז בחצר (עמ' 83, ש' 23; עמ' 83, ש' 31).

84. בסיכומו של דבר, **עדוּתו של נאשם 2 לא עשתה רושם מהימן**, ולא ניתן לקבלה כמהימנה.

האישום הראשון לשני הנאשמים

85. **באישום הראשון** - המאשימה הוכיחה את העבירות המיוחסות לנאשמים באישום הראשון, למעט עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב. ראיות המאשימה נסמכות בעיקרן על עדויות השוטרים אשר נמצאו מהימנות, ונתמכות בגרסתו של חסן.

86. עבירה של **החזקת מכשירי פריצה** מוגדרת בסעיף 409 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"מי שנמצא ברשותו מכשיר המשמש לשם פריצה לבנין, ואין לו הסבר סביר לכך, דינו - מאסר שלוש שנים". מיום 13.4.1980

תיקון מס' 12

ס"ח תש"ם מס' 968 מיום 13.4.1980 עמ' 115 (ה"ח 1400)

87. בעבירה של החזקת מכשירי פריצה, הרי שהוגשה חוות דעת מומחה אשר ממנה עולה כי המברג הוא בגדר כלי פריצה. מוסכם כי מברג יכול לשמש אף לשימושים תמימים, ואולם במקרה דנן שוכנעתי כי החזקת המברג ביחד עם הכפפות (ת/13), הייתה בגדר החזקת מכשירי פריצה וזאת לאור נסיבות ההחזקה, ולאור אמרתו של חסן כי הכלים נועדו לשם פריצה (ת/34, ש' 56-57). הסברם של הנאשמים להחזקה, נדחה כבלתי מהימן.

88. **חוקיות החיפוש** - החיפוש שביצעה המשטרה אצל הנאשמים הינו חיפוש חוקי. זאת הואיל ולשוטר אלעד היה יסוד סביר לחשד שהנאשמים ביצעו עבירה. גם אם השוטרים האחרים שהשתתפו בחיפוש או במעצר לא ראו בעצמם את המעשים אשר מגבשים את היסוד הסביר לחשד, אין לכך שום נפקות. די בכך שהשוטר אלעד ראה את המעשים הללו, כדי להקים יסוד סביר לחשד, ומכאן שהחיפוש שבוצע חוקי.

89. עבירה של **שיבוש מהלכי משפט** מוגדרת בסעיף 244 כדלקמן:

"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של

הוראת בית משפט".

90. במקרה דנן, הוכחה המאשימה, באמצעות עדותם של השוטרים אלעד ועמרי, כי נאשם 1 לאחר העיכוב, צעק לנאשם 2 ולחסן "באנו לעבוד בהובלות". במעשה זה ניסה נאשם 1 לתאם גרסה עם נאשם 2 וחסן, ובכך עבר עבירה של שיבוש מהלכי משפט. המעשה נעשה בכוונה להכשיל את החקירה. נראה כי לא בכדי לא נחקר השוטר אלעד על עניין זה בחקירה נגדית על-ידי ב"כ הנאשם 1.

91. עבירה של **קשירת קשר לביצוע פשע** מגודרת בסעיף 499 כדלקמן:

"(א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו -

(1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר;

92. מתוך התיאורים שמסרו השוטר אלעד בעדותו והשוטר רועי (ת/15) ניכר כי הנאשמים קשרו קשר לבצע פשע שהינו התפרצות לבית מגורים. הנאשמים הלכו באופן מחשיד ברחוב, לעתים חזרו על עקבותיהם, חלק מהזמן הלכו שלושתם ביחד, ובחלק מהזמן נאשם 2 התנתק מהחבורה והקיף בניין, כאשר השניים האחרים צופים על הסביבה. כל זאת כאשר הם נושאים מכשירי פריצה. המסקנה המתבקשת היא שהנאשמים היו בדרכם להתפרץ לדירה, כאשר תפקידו של נאשם 2 היה להקיש בדלת ולבדוק אם הבית ריק מאדם, בעוד חבריו, נאשם 1 וחסן, שמרו פן תגיע משטרה למקום. מעשים אלה עולים כדי קשירת קשר לביצוע פשע.

93. גם הדברים שמסר חסן במהלך השחזור (ת/23), בשתי חקירותיו (ת/34-35) ואף בחלק מעדותו (עמ' 45, ש' 1-28) מפלילים את שני הנאשמים בביצוע העבירות, ומשלימים את המארג הראייתי נגד שני הנאשמים בכל הנוגע לעבירות שבאישום זה בכלל, ולגבי עבירת קשירת הקשר בפרט. חסן מוסר פירוט רב והשתלשלות מלאה של המעשים והאירועים באישום זה באופן שעולה קנה אחד עם עדויות השוטרים, ובפרט עם עדותו של השוטר אלעד. אפילו בחלק מעדותו שבו ניסה חסן לסייע לנאשם 2 ככל יכולתו, הדגיש חסן שנאשם 2 לא נכח באירוע ברמלה, כאשר מדברי חסן ברור שנאשם 2, כמו גם נאשם 1, היו מעורבים בביצוע העבירות באישום הראשון, ונוכחותם במקום לא הייתה תמימה.

94. הדברים שאמר נאשם 2 לחסן במסגרת תרגיל החקירה, כאשר בתשובה לדברי חסן שראו אותו בפתח תקווה נכנס ודופק בדלת, ונאשם 2 השיב כי לא נכנס לתוך הבית, עולים כדי ראשית הודאה בעבירה של קשירת קשר (ת/22).

95. במקרה דנן, הוכחה עבירת הקשר כאשר הקשר היה לבצע התפרצות לדירה ספציפית אשר לנאשמים היה מידע מקדים כי יש בה כסף מזומן בסכום גבוה.

96. בכל הנוגע לעבירה של **החזקת נכס חשוד כגנוב**, נמצא בחיפוש על גופו של הנאשם דרכון ששייך לאדם אחר, אשר זהותו ידועה למאשימה. לאור העובדה שמדובר בדרכון, הרי שלא היה שום קושי למשטרה להביא את גרסת בעל הדרכון אשר יסביר אם מדובר בדרכון שנגנב ממנו, אם לאו (ר' עמ' 27, ש' 20-27). המשטרה לא טרחה לגבות גרסה מבעל הדרכון, ואין די בניסיון התקשרות אחד לטלפון של בעל הדרכון כדי להוכיח שקידה ראויה לקבל את גרסתו (ת/25). כמו-כן, לא נמצאה תלונה של בעל הדרכון ולדברי החוקר יניב, המשטרה לא העמיקה חקר בנושא זה מעבר לפעולות ראשוניות (עמ' 37, ש' 5-9). **מדובר במחדל חקירה**, אשר נזקף לחובת המאשימה. אמנם, נטל ההוכחה

בעבירה זו מוטל באופן רגיל על שכמה של ההגנה במאזן הסתברויות, ואולם לאור מחדל החקירה האמור, אשר עלה כדי **נזק ראייתי**, סבורני כי יש לקבוע כי בנסיבות המקרה דנן, יש להעביר את הנטל לשכמה של המאשימה, וכי המאשימה לא עמדה בנטל האמור. לפיכך, לא שוכנעתי כי הנאשם ביצע את העבירה.

97. בסיכומו של אישום זה, הרי **שהמאשימה עמדה בנטל השכנוע לגבי שני הנאשמים, למעט לעניין העבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב בקשר לדרכון.**

האישום השני - נאשם 1

98. בכל הנוגע לאישום השני, הוכיחה המאשימה את מעורבותו של נאשם 1 בביצוע העבירות. הראיות אשר מוכיחות את אשמת נאשם 1 באישום הראשון הינן גרסתו של חסן בחקירה ומספר חיזוקים אשר תומכים בגרסה זו.

99. בכל הנוגע לנאשם 1, התשתית הראייתית נסמכת בעיקרה על **גרסתו של חסן**. גרסתו של חסן קושרת את נאשם 1 לעבירה כבר מהשחזור שביצע חסן (ת/23). גם אם חסן שגה בכניסה לבית שבו הייתה ההתפרצות, אין בכך כדי למעט ממשקל גרסתו. חסן בהודעותיו במשטרה, ואף בחלקים מעדותו בבית המשפט, קשר את נאשם 1 לביצוע העבירות. דווקא העובדה שחסן בעדותו בבית-המשפט טען כי נאשם 2 לא נכח בהתפרצות ברמלה, ואילו נאשם 1 כן נכח בהתפרצות ברמלה תומכת בכך שיש לקבל את גרסתו זו של חסן. חסן שב מספר פעמים במהלך עדותו על כך שנאשם 1 ביצע את ההתפרצות ברמלה, ויש לקבל דברים אלה כמהימנים (עמ' 46-47). אפילו בעת חקירתו הנגדית של חסן על-ידי ב"כ הנאשם 1, בעת שלכאורה חזר בו מחלקים בעדותו, שב חסן על גרסתו לפיה נאשם 1 נכח בהתפרצות ברמלה, בעוד שלטענתו נאשם 2 לא נכח במקום (עמ' 54, ש' 11).

100. במקרה דנן, קיימת "דרישת חיזוק כפולה" וזאת הן בשל היותו של עד בגדר שותף לביצוע העבירה לפי סעיף 54 א' לפקודת הראיות והן לאור הודעת החוץ של העד, לפי סעיף 10 א' לפקודת הראיות. לכך יש להוסיף את טענת ההגנה שמשפטו של חסן טרם הסתיים בטרם עדותו (עמ' 3 לסיכומי ב"כ נאשם 1). ואולם, הלכה היא כי אין בדרישת חיזוק כפולה כדי ליצור דרישת סיוע, אלא עולה כדי דרישת חיזוק משמעותי. כך למשל, חזר ושנה כב' השופט י' דנציגר לאחרונה בע"פ 4400/13 **עבאסי נ' מדינת ישראל** (3.2.14):

"גם כאשר מתקיימת אותה דרישת חיזוק "כפולה", אין הדבר מעלה את דרישת החיזוק לכדי דרישת סיוע, ולכן, ככלל, לא יהיה צורך להביא ראיה ה"מסבכת" את הנאשם, כזו שניתן ללמוד ממנה על הקשר שבין הנאשם לבין דבר העבירה עצמו, אלא ניתן יהיה להסתפק בראיות "מאמתות" אשר תחזקנה את אמרות החוץ של השותף לדבר העבירה.

בית משפט זה קבע כי דרישת החיזוק ה"כפולה", הגם שאינה עולה כדי דרישת סיוע, דורשת "חיזוק משמעותי" לצורך הרשעת הנאשם על בסיס אמרת חוץ של שותף לעבירה [ראו: ע"פ 8319/05 שלאעטה נ' מדינת ישראל (20.7.2009), פסקה 22 (להלן: עניין שלאעטה)]. בעניין שלאעטה, קבעה השופטת (כתוארה אז) מ' נאור כי משקלה הפנימי של אמרת החוץ של השותף לעבירה ככל שהיא נוגעת לנאשם אינו רב. משכך, הגיעה השופטת נאור למסקנה כי לצורך הרשעת הנאשם היה מקום להביא ראיות הנוגעות למעורבותו של הנאשם באירועים המיוחסים לו".

למען הסר ספק, חסן אינו עד מדינה, ולא נדרש סיוע לעדותו.

101. לעדותו של חסן מספר חיזוקים. חיזוק משמעותי לעדותו, כאמור לעיל, קיים בידיעת פרטי חקירה מוכמנים (פח"מים), אשר בעת מסירתם כלל לא היו ידועים לחוקרים, ואשר אומתו בהמשך בגרסאות המתלוננים שאינן שנויות במחלוקת. חיזוק זה כולל את גרסת המתלוננים בדבר הפריצה לדירה ברמלה ואת הזהות בין הרכוש שנגנב לבין הרכוש

102. מעבר לכך, לעדותו של חסן קיימים מספר חיזוקים אשר קושרים את נאשם 1 לאישום הראשון, כמפורט להלן:
103. ראשית, **גרסתו של נתנאל** אשר בהודעתו מחזקת את גרסת חסן. כאמור לעיל, נתנאל מסר בהודעתו כי קיבל את כרטיס האשראי הגנוב מידיו של נאשם 1, ויש בכך כדי לקשור את נאשם 1 לביצוע העבירות ולחזק את גרסתו של חסן. כפי שהבהירה המאשימה בהרחבה בסיכומיה, יש להעדיף גרסה זו של נתנאל לפיה נאשם 1 מסר לו את כרטיס האשראי, על פני עדותו בבית-המשפט לפיה חסן מסר לו את כרטיס האשראי (ר' עמ' 15-13 לסיכומיה המאשימה). כידוע, ראייה אשר טעונה חיזוק, עשויה לשמש בעצמה כחיזוק לראיה אחרת.
104. שנית, חיזוק נוסף לראיות המאשימה נגד נאשם 1 באישום השני טמון ב**איכון הטלפון** של נאשם 1 במועד ביצוע העבירה (בשעות 11:28; 11:45) ברח' ויצמן פינת הרצל ברמלה (ת/42), כאשר לפי החוקר יניב צוייג, ולפי מפה שהוגשה, מדובר במקום הנמצא בקרבת מקום לדירה שנפרצה ברחוב בר אילן ברמלה (ת/27; ת/43; נ/2). האיכון של נאשם 1 באזור בין השעות 11:28 ל-11:45 עולה בקנה אחד עם גרסתו של חסן, לפיה ההתפרצות בוצעה בשעה 11:00 (ת/34, ש' 1). טענתו של נאשם 1 לפיה היה באותו יום ברחוב הרצל, שם אוכן, אצל רופא (עמ' 79, ש' 2), דינה להידחות. בנקל היה ביכולתו של הנאשם להביא אישור על אודות ביקור אצל רופא ברחוב הרצל ברמלה ביום האירוע, ומכאן שאי הבאת ראייה חיונית מטעם ההגנה, נזקפת לחובת ההגנה. הוא הדין לגבי האפשרות שנאשם 1 ביקר בבנק באותו בוקר כטענתו.
- סבורני כי די באיכון הסלולארי אשר ממקם את נאשם 1 בקרבת הבית שנפרץ ובמועד ההתפרצות, כדי להוות חיזוק לראיות המאשימה, ואין הכרח כי האיכון יצביע על נוכחות בכתובת המדויקת שבה בוצעה ההתפרצות, וזאת לאור אופיו ומהותו של האיכון הסלולארי, ולנוכח מהותה של דרישת החיזוק.
- בחנתי את טענות ב"כ נאשם 1 בסיכומיה לפיהן האיכון מוכיח חוסר התכנות שנאשם 1 ביצע את ההתפרצות האמורה, אך לא שוכנעתי בכך. חישוב הזמנים לפיו בשעה 11:45 היה הנאשם בחוב ויצמן פינת הרצל (בקרבת רחוב בר אילן) כאשר בשעה 12:11 שהה ברחוב צה"ל 2 כאשר המרחק להליכה רגלית הינו 18 דקות, מניח שהנאשם נע באותו יום רגלית בלבד. ברם, אין כל יסוד להניח שבאותו יום נע הנאשם רגלית בלבד, ולא באמצעות רכב או במונית, וכאמור גרסתו של נאשם 1 נדחתה כבלתי מהימנה. גם חלקים נוספים באיכון תומכים במסקנה שהנאשם נע בחלק מהזמן ברכב.
105. שלישית, **שקרי הנאשם 1**, ובפרט השקר אשר נוגע לאישום הראשון שבו העיד נאשם 1 שביום האירוע לא הגיע עם האחרים במונית בפתח תקווה, אלא שהה במקום מראש אצל גברת, שאת שמה בחר שלא למסור. כאמור לעיל, גרסה זו של הנאשם 1 עומדת בסתירה למכלול העדויות בתיק, לגרסתו של נאשם 2 (ת/40, ש' 3), ואף לתשובה לאישום של נאשם 1 עצמו. ניסיונו של הנאשם להציג את המפגש עם חבריו כמקרי כמעט, ולא כהגעה מתוכננת למקום, דינו להידחות. לכן, גרסתו זו של נאשם 1, הינה בגדר שקרי נאשם. על אף שמדובר בשקר שמתייחס לאישום הראשון, סבורני כי יש בו כדי לחזק את ראיות המאשימה אף לגבי האישום השני.
106. חיזוקים נוספים לגרסתו המפלילה של חסן אינם מתייחסים ישירות לנאשם 1, אך יש בהם כדי לחזק את המסקנה לפיה אכן בוצעה התפרצות לדיה ברמלה (גרסת המתלוננים ת/3-4), ונגנבו פריטים שחסן תיאר בגרסתו.
107. במקרה דנן, המארג הראייתי אשר הציגה המאשימה אשר כולל את גרסת חסן, גרסת נתנאל, האיכון

הטלפוני, ביחד עם הראיות לפיהן אכן הדירה נפרצה, נגנב רכוש לרבות כרטיסי אשראי, ונתנאל ביצע קניות באמצעות כרטיס אשראי שנגרבו, עונה על המבחנים האמורים, ודי בו כדי להוכיח את אשמת הנאשם 1 מעבר לספק סביר. כל זאת, לצד דחיית עדותו של נאשם 1 כבלתי מהימנה ולצד שקרי הנאשם.

אישום שני - נאשם 2

108. באישום השני לא שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את אשמתו של נאשם 2.

109. אמנם, בגרסתו של חסן בשחזור (ת/23) קושר חסן גם את נאשם 2 לביצוע העבירה באישום השני, ואולם לאור עדותו בבית-המשפט שבה עמד חסן על כך שדווקא נאשם 2 לא נכח בעת הפריצה לדירה ברמלה (עמ' 46, ש' 13), סבורני כי בהעדר חיזוק משמעותי לעדותו של חסן בכל הנוגע לנאשם 2, נותר ספק סביר באשמתו של נאשם 2 באישום השני. העובדה שחסן בעדותו חזר על כך שנאשם 1 כן השתתף בהתפרצות ברמלה, ואילו עמד על כך שנאשם 2 לא נכח בהתפרצות ברמלה, תומכת בספק שנוותר בשאלת מעורבותו של נאשם 2 בהתפרצות ברמלה (ר' למשל, עמ' 46, ש' 27-13; עמ' 49, ש' 2-3). באופן דומה גרסתו של חסן בעדותו לפיה נאשם 2 ביצע עמם את המעשים המיוחסים בפתח תקווה, אך לא היה מעורב בהתפרצות ברמלה, מחזקת את המסקנה שחסן לא ניסה להגן ללא אבחנה על נאשם 2, אלא הבחין בין האישום הראשון שלדבריו נאשם 2 היה מעורב בו, לבין האישום השני שבו לדבריו נאשם 2 לא היה מעורב, כדבריו: "זאביק לא היה איתנו ברמלה, הוא לא קשור לעניין. בפתח תקווה הוא היה איתנו 100%, אך ברמלה לא היה איתנו" (עמ' 46, ש' 21-22). כפי שטען ב"כ נאשם 2 בסיכומיו, חסן חזר שוב ושוב על כך שנאשם 2 לא נכח בהתפרצות ברמלה (עמ' 90).

110. עוד יש ליתן משקל לתרגיל החקירה שנערך בין נאשם 2 לבין חסן, אשר במסגרתו מוסר נאשם 2 ראשית הודיה בכך שביצע את העבירות המיוחסות לו לגבי האישום הראשון, ובה בעת טוען שלא היה עם חסן ברמלה (ת/22). בהמשך נאשם 2 שואל "על מה אני אודה על משהו שלא עשיתי?" וחסן משיב לו: "לא על רמלה, על פתח תקווה". מהדברים האמורים עולה כי נאשם 2 מוסר ראשית הודיה בכך שביצע את העבירה באישום הראשון ומכחיש אף בפני חסן בשיחה שהוקלטה בסתר שביצע את העבירות באישום השני. אף חסן תומך בגרסת הנאשם 2 כי עליו להודות על האירוע בפתח תקווה (אישום ראשון), ולא על האירוע ברמלה (האישום השני). מכאן נראה כי אף לשיטתו של חסן נאשם 2 ביצע את האישום הראשון, אך לא את השני.

111. בעניינו של נאשם 2, בניגוד לנאשם 1, לא קיימים חיזוקים משמעותיים. בניגוד לנאשם 1, הרי שלגבי נאשם 2, לא קיים איכון טלפוני אשר ימקם אותו באזור העבירה במועד הרלוונטי. בניגוד לעניינו של נאשם 1, הרי שגרסתו של נתנאל, כלל אינה קושרת את נאשם 2 לביצוע העבירה באישום השני. בסיכומו של דבר, ועל אף שקיימים חיזוקים פורמאליים לעדותו של חסן, הרי שלא נמצא חיזוק משמעותי, אשר יהיה בכוחו כדי להסיר את הספק הסביר שנוותר לגבי מעורבותו באישום השני.

112. לאור האמור לעיל, סבורני כי נותר ספק סביר בכל הנוגע למעורבותו של נאשם 2 בביצוע העבירה באישום השני.

הערה בנוגע לשחזור

113. אכן, נפל פגם בשחזור שערך חסן ברמלה, בכך שכאשר הסתבר שהשחזור היה בכניסה שגויה של המבנה, הופסק הצילום ורק לאחר מכן חודש, מבלי שניתן לדעת את אשר התרחש בין החוקר לנחקר בין מועד הפסקת ההקלטה לבין מועד חידושה. לחוקר יניב לא היה הסבר מדוע הפסיק את ההקלטה (עמ' 34, ש' 10-12). **בעניין זה**

ראוי לשוב ולהדגיש למשטרה מושכלות יסוד בדבר חשיבות ההקלטה והצילומים הרצופים של שחזור ללא שום הפסקות. בנסיבות אלה, ובשל הפגם בהתנהלות המשטרה, יש להניח לחובת המאשימה את ההנחה הטובה ביותר להגנה, והיא שבמהלך ההפסקה בהקלטה כיוון החוקר את הנחקר לכניסה הנכונה לבניין. ברם, הואיל והשחזור, ובפרט החלק של ההצבעה על הדירה הספציפית שנפרצה, אינו הראייה המרכזית נגד הנאשם 1, הרי שאין די בפגם זה כדי לקעקע את התשתית הראייתית נגד נאשם 1.

סוף דבר

114. אשר על-כן, אני מורה כדלקמן:

נאשם 1-

א. מזוכה באישום הראשון מעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

ב. מורשע באישום הראשון בעבירות הבאות:

- (1) **קשירת קשר לביצוע פשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
- (2) **החזקת כלי פריצה בצוותא**, עבירה לפי סעיף 409 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.
- (3) **שיבוש מהלכי משפט**, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ג. מורשע באישום השני בעבירות הבאות:

- (1) **התפרצות למקום מגורים בצוותא**, עבירה לפי סעיף 406(ב) ביחס עם סעיף 29 לחוק העונשין.
- (2) **גניבה בצוותא**, עבירה לפי סעיף 384 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

115. **נאשם 2 -**

א. מזוכה מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו באישום השני.

ב. מורשע באישום הראשון בעבירות הבאות:

- (1) **קשירת קשר לביצוע פשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
- (2) **החזקת כלי פריצה בצוותא**, עבירה לפי סעיף 409 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ח אדר ב תשע"ד, 20 מרץ 2014, במעמד הצדדים

עמוד 18